

A-4168011

TÄHTI

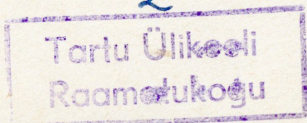
TAEVAL

Silvia.

Kevade oli tulnud. Võideldes öökülmade-
ga oli ta viimaks siiski pääsenud võidule ja
ehtis võidutähena maa roheline rüüga, mil-
lele oli tikkinud ilusaid võililli ja pääsusilmi.
Metsadele aga kinkis ta uue kuue. Öitsesid
toomed ja viimaks õunapuudki said julguse
avada oma õienuppe päikesele ja sumisevaile
mesilasile. Kuid parajasti sellel kaunil ajal,
kui aiad nii muinasjutuliselt kaunid olid oma
õiteküllusega, puhkesid tormid ja rappisid
maha halastamatusega tolle võluva pidurüü.
Oleks igatsenud vaadelda kauemini seda ime-
ilusat õitseaga, kuid juba olidki õied enne-
aegselt lamamas põrmus.

Mardi tallu K. kihelkonnas oli kogunenud
ühel pühapäeval palju võõraid. Tulid vanem-
mad rängast maatööst küüruvajunud, tuli
kokku elujõulisigi, kuid eriti nooremaid oli
näha teiste hulgas. Kas leeripüha? Ei. Küla-
liste näod olid tõsised ja hoolimata ilusast ke-
vade ajast hõljus tume loor üle Mardi talu.
Surm oli külas käinud, kaasa viinud noore
kooliealise tütre. Külma tormihoog oli läinud
üle noore õitsva elu ja järel jäi tühi paik pe-
rekonnas ning valusad pisarad. Mitte vähem
ei olnud puudutatud ka lahkunu kooliõed.
Igaüks oleks nagu tundnud elavamalt endi-

2

218179

sest, kui kaduv on inimese elu, kui Jumala tuul ta peale puhub.

Õpilaspere hulgas viibis matusel ka Silvia K., kohaliku metsavahi 12-aastane tütar. Lapse tundlikku hinge jättis kooliõe surm sügavad jäljed. Oli nii imelik mõelda, et teda enam ei ole, kellega seltsis mängitud ja rutatud kooliteel. Igavik ja surmamõtted astusid nii võimsalt ta ette. Kooliõe kahvatu surmanägu vajus sügavalt ta hinge. Sealt ära tulles üks hääl südames küsis: „Kui sina oleksid olnud seal kirstus, mis siis sinust oleks saanud?“ See mõte ei andnud enam rahu.

Silvia läheb koju. Ta on vaiksem kui muidu. Õhtul heidab ta magama oma 10 a. õe kõrvale. Kuid ei saa uinuda. Öösi hakkab ta nutma haledalt ja oigama. Siis äratab ta oma õe:

„Mine kutsu ema siia — ma suren!“

Õde lähebki vapustatuna teise tuppa — ja äratab ema: „Tule ruttu! Silvia on haige ja kutsub sind.“

Ema tõuseb, imestab, mis nüüd lahti, ja küsib: „Silvia haige! Mis tal siis viga, kas kõhus on häda?“

„Ei ole kõhus — südames on häda!“ vastab laps.

Èma tuligi. Ta leiab voodist ahastavalt nuuksuva lapse. „Mis on, Silvikene?“ küsib ta.

Pisaratega võideldes ja nuuksudes kurdab Silvia oma häda. Tal on hirm, kui ta peaks praegu surema nagu ta kooliõde, mis saaks

tast siis? Süda ei ole puhas. Ta ei või nii Issanda ette minna. Ta on valetanud emale ja see piinab nüüd teda.

Möödunud talvel linnas olles ühe tädi juures, kes oli seltskonnainimene, õpetas see teda ka tantsima. Mis inimene sust kasvab, kui sa tantsidagi ei oska. Noor inimene peab oskama ka seltskondlikke viise, peab oskama tantsida. Algul oli raske ja südames oli võitlus: mis ütleb mu ema selle kohta? Peagi aga hakkas see veetlemagi. Siis viis tädi ka kinosse.

Kui ta koju tagasi läks, ei rääkinud ta emale sellest midagi, kuid kuidagi oli see sattunud siiski ema kõrvu. „Sa oled linnas käinud kinos ja tantsimas?“ küsis ema. Kuna ta teadis, et emale see ei meeldi, püüdis Silvia salata.

Nüüd oli tal hirm, et peab surema. „Ema, armas ema, anna andeks! Palu Jumalat mu eest!“ nuuksub ta ema kaelas.

Ema on liigutatud nisarateni ja seltsis nad põlvitavad seal Issanda ees ja väike eksinud talleke saab paiga Hea Karjase süles samal ajal, kui küla uinub. Toomedes aga hõikavad ööbikud.

Ei Silvia ei surnud sel ööl — ta suri vaid patule ja maailmale, et elada oma Päästjale.

Jätkus veel koolitöö. Olid viimased nädalad enne koolitöö lõppu. Kui Silvia järgmisel hommikul kooli läks, märkasid kõik suurt muudatust ta juures. Tantsimisest ja

muudest sellistest asjadest palus ta end vabastada.

Ta jutud olid teissugused kui varem. Kuid oma kaasõpilaste vastu oli ta heatahtlik ja armastav. Tihti rääkis ta neile Jeesusest. Üldse oli ta aga parimaid õpilasi koolis.

Koolitöö lõppes. Teised lapsed läksid koju omasuguste igatsustega vabadust maitsema, nagu lahtipääsenud puurilinnud, kuid Silvia ootuses oli midagi muud: konverents. Võidupühal ja jaanipäeval oli korraldatud sinna lähedusse suur noorte konverents ja sellest võis temagi osa võtta. Linnast vurasid punased omnibused, tuues kaasa rõõmsaid noorte hulki, veoautodel ja ratastel neid saabus igalt poolt, peagu igast kodumaa äärest. Kevad karges õhus kajasid laulud ja linnuparvedena liikusid ning sagisid konverentslased Roogoja õuel ja küüni ümber, mis oli muudetud kõrverändurite telgiks. Kõikide ootus oli Jumala tule järele.

Pöksuva südamega oli tulnud Silvia konverentsile. See väike süda oli avatud Jumala õnnistustele ja Issand ei möödunud ka Silviast, kui ta õnnistas teisi. Ja kui konverents lõppes, oli Silvial ääretu kahju, et see edasi ei kestnud, et see nii üürike oli ja kõik jälle laiali valgusid. Kuid peagi jutustasid vanemad ühe rõõmustava uudise: kohalikud usklikud on otsustanud umbes kuu aja pärast korraldada veel teisegi samase konverentsi. Kui Issand oli nii ligi olnud, küllap ta siis õnnistab teinegi kord.

Konverents peetigi. Jälle voolas kokku võitlejaid isegi Hiiumaalt ja läänerannikult. Ja õnnistuteta ei jäänud seegi konverents. Jällegi põlvitasid paljud noored Päästja risti all, et omada endale rahu ja andestust. Suur rõõm valdas aga eriliselt Silvia südant: teiste hulgas tulid pisarsilmil esile ja tõutasid end Issandale ka Silvia õed, üks temast noorem, teine vanem. Oli tõesti midagi, mille üle oli väärt rõõmu tunda.

Suve kestel peeti siin ja seal koosolekuid, millest ka tihti metsavahi lapsed osa võtsid. Neil polnud suletud suud. Kui teised palusid, siis nemadki ei võinud vaikida, ja see palve sulatas teistegi tuime südameid. Läbi nende palvete kõlas ikka suur tungiv igatsus: „Issand, päästa! Issand päästa! Päästa meie kooliõed!“ Kui iga uskliku sees samane armastustuli põleks, säärane igatsus teiste õndsaks saamise järele, küllap siis oleks ka tagajärgi rohkem. Eriti seisis Silvia südamel pinginaaber.

Möödus suvi. Lainetavate viljaväljade asemele tulid kurbtühjad kõrrepõllud ja puudelt varisesid suveehded. Möödusid suvega paljude elust ka talverõõmud, sest neil polnud sügavamat juurt. Silvia südames aga elas rõõm edasi ja isegi järgnevad tormid ja hallad ei suutnud seda suretada. Ööbiku laul hakkas helisema just öösi.

Mõnda aega oli Silvia tundnud valusid ja pisteid sees. Arst leidis, et on tegemist pimesoolepõletikuga. Sama saatuse osaliseks

sai ka ta 10-aastane õde ja nii tuli neid ühel sügispäeval toimetada Tallinnasse haiglasse — operatsioonile.

Kodunt lahkudes ütles Silvia emale: „Mis sa ikka kaasa tuled. Ära karda midagi. Ja kui ma elusalt tagasi ei tule, ära siis nuta!“ Lapse vaade oli nii iseäralik.

Arsti nuga tegi oma töö. Kuigi valus oli, kannatas noorem siiski seda vaprasti, kuid Silviale anti lõikuse ajal unerohu. Ja siis asetati nad valgete linade vahele puhkama — mitte enam ühte voodisse nagu kodus.

Juba vähe toibunud, hakkasid linnud laulma ja tunnistasid teistele haigetele julgesti oma kallist Õnnistegijast. Peagi levis sõnum imelikkudest lastest ka kõrvalpalatisse ja sealtki tulid uudishimulikud vaatama neid laululinde. Isegi teistes tubades viibivaid haigeid külastavad omaksed, kuuldes neist, läksid imetlema vapraid lapsi, kes ei kaeba ega nurise, vaid laulavad ja tunnistavad Jeesusest. Viimati hakkas see juba haigeravitsejaid pahandama. Kuid piserateni liigutatud, väljusid mitmed palatist.

Loodetud paranemise asemel lõi Silviale juurde kõhukelme- ja kopsukelmepõletik, tekitades suuri valusid.

Ühel päeval, kui arst tuleb jälle visiidile ja peatub oma väikese laululinnu juures, küsid ta osavõlikult: „Noh, Silvia, kas hakkad terveks saama?“

Kuid haige vastus on ebaharilik: „Ei saa, ega tahagi saada, vaid tahan taevasse saada!“

Sellist vastust pole arst varem kuulnud ja ta on üllatatud, kuid püüab siiski veel poolnaljatades lapse mõtteid muuta:

„Ah, mis sa sinna nii kipud, varsti hakkab sul seal igav!“

Kindlasti ja pühalikult kostsid haige huultilt sõnad: „Ei seal hakka kellelgi igav. Õnnelik see, kes siit vaevamaalt on taeva pääsenud!“

Äkki pöörab arst oma pea teisale — ta palgeid mööda veerevad suured pisarad — ja väljub.

Paremini ei lähe ka õega. Kui see on jõudnud järjekorraga laululindude juurde, küsib Silvia lapseliku otsekoheusega: „Õde, kas te tahate ka taevasse saada?“

„Jah, kes sinna ei tahaks saada,“ vastab see, tundes piinlikkust lapse küsimuse ees.

„Jah, see on küll nii, aga kõik ei saa siiski sinna, sest sinna saavad ainult need, kes on Jeesuse omad,“ ütleb väike jutlustaja ja ta suured sügavad silmad vaatavad õele sellise otsekoheusega ja kaastundega, et see nutma purskab ja kaob.

Vahvasti võitles ta oma valude vastu, paludes ja vaadates usus Jeesusele. Kui teised haiged väga oigasid ja kaebasid oma valude üle, trööstis ta neid: „Paluge aga Jeesust, küll tema aitab kannatada.“ Nad teadsid, et tema omad valud võib-olla palju suuremad on, kuid sealjuures veel saab teisi trööstida — see liigutas neid. Kord-korralt muutus ta seisukord raskemaks.

„Kas ei peaks Silvia K.-le panema pritsi, et ta valusid vähendada?“ küsib öde arstilt.

„Ei!“ oli arsta kategooriline vastus ja kui öde imestunult jääb vaatama arstile, seletab see: „Ärge segage asjata selle lapse mõistust mürgiga. See laps suudab ise oma valusid kanda, sest“ — nüüd omas arsti hääl iseäraliku kõla — „ta usub Jumalasse.“

Oli ilmne, et lõpp hakkab liginema, lõpp valudele ja kannatuste pimedale ööle. Kuid see ei halvanud ööbiku laulu. Suuremategi valude sees kuulsid teised teda laulvat Päästja armastusest ja kallist kodumaast üleval. Siis äkki hakkas ta igatsema oma ema järele.

Kui ema saabus, leidis ta patjadel närbuva lillakese. Silmad olid muutunud endisest suuremaks.

„Ema, kui hea, et sa tulid — ma ootasin nii väga sind,“ sosistasid Silvia huuled, kui ta sirutas ema poole oma kahvatud käe. „Ema, ma kartsin, et sul võiks tulla ehk kahtlusi südames minu kohta, kuhu ma läksin. Ma tahtsin sulle öelda, et ma lähen koju — Jeesuse juurde — taevasse...“

Noorem öde paranes ja pidi saabuma päev, kui ta võis haiglast väljuda. Silvia aga viidi teiste hulgast koridori — surema. Seda üleviimist tavaliselt surijad kardavad. Silvia ei kartnud — ta oli jälle üks samm lähemal kuningakojale.

Nõrgaks oli jäänud ööbiku hääl, kuid siiski ei vaikinud laul — palatis viibiad kuulsid koridoriski veel ta häält, kuid mitte enam kaua.

Veel kord algab ta laulu, esiteks sosinal, kuid saab lauldes nagu uut taevalikku jõudu, ning siis ema kuuleb, kuis ta surev linnuke laulab:

„Jeruusalem, sa taevalinn,
Kui armas oled sa!
Su järele ma igatsen —
Mu õnnis kodumaa!...“

Salmi lõpulauset „Mu õnnis kodumaa“ kuuleb ema veel selgesti.

Ema laskub põlvedele oma lapse voodi ette, võtab veel viimast korda ta oma käte vahele ja küsib pisaraid tagasi hoides:

„Silvikene, kas hakkad nüüd koju minema?“

„Jah — pea — olen seal — “ Ta silmad on iseäralikud, vaatavad ülespoole, neis on äraseletatud kauge ilme.

„Kas näed sa juba Jeesust?“ küsib ema.

„Jah, ta tuleb mu juurde.“ sosistab ta ja hetk hiljem levib naeratus ta näole ning ta ütleb:

„Ja nüüd — Jeesus — on — siin.“ Ja heitiski hinge ema käte vahel.

*

Haigla kabelis on avatud kirst. Toimub kirstupanek. Ema ja teised sugulased on kogunenud kirstu ümber. On nii kerge rääkida sellise lahkunu puusärgi juures, kes on läinud lauldes koju.

Silvia puhkas kirstus, kuid ta laul kõlas edasi, ta tunnistused ja elu kandsid vilja peale ta surmagi. Mitmed ta sugulased said paremaid mõtteid. Ja kui surnuaiale lasti maa-

mulda üks kuldne nisuiva, oli kogunenud suur hulk rahvast osa võtma, kes liigutatult jälgisid Sõna.

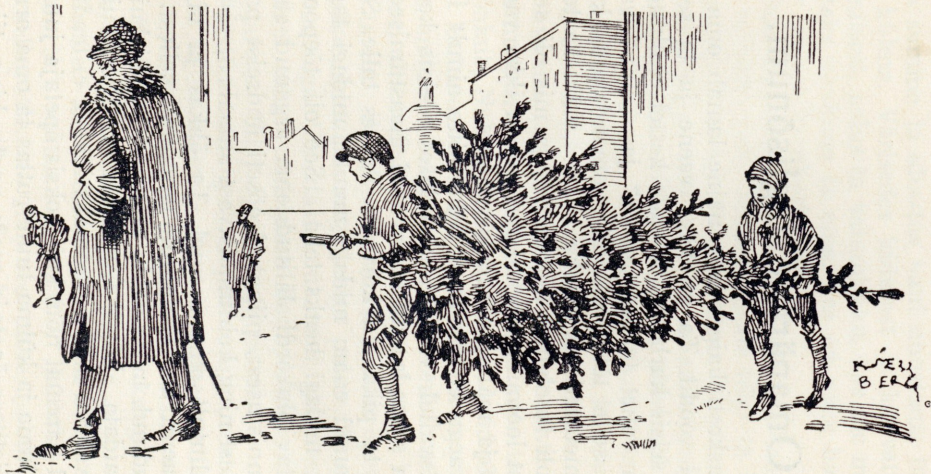
Teel surnuaialt kodu poole küsib matusel kõnelnud vend R. Silvia kooliõpetajalt: „Kas märkasite, et ta juures oli ka muudatus, kui ta pärast ümberpöörmist kooli tuli?“ — „Jah, suur muudatus oli,“ vastas see ja seletas: „Ta oli nii iseäralik, rääkis tihti surmast ja igatsusest taeva järele.“ — „Ja nüüd rääkige igale lapsele nii, et nad oskaksid leida teed sinna kodumaale, kuhu Silvia läks,“ pani vend õpetajale südamele. Üle selle paete hakkasid voolama pisarad, kui ta vastas: „Jah, ma tahan seda teha.“

Leinamajas peetakse matuseid nagu see kristlastele kombeks, ilma viinata ja Jumala Sõna läbi surmatõsidust meelde tuletades. Ühtki silmapaari ei ole, mis ei oleks niiske. On tulnud palju Silvia koolisõpru, nende hulgas ka ta ringinaaber, kelle pärast S. palju palunud. Nuttes ütleb see: „Mina tahan ka omada seda seisukohta, mis oli Silvia, et samuti sinna pääseda, kus tema nüüd on. Paluge mu eest Jumalat.“

Jumala altarile pani samal õhtul oma elu noormees, kes seal talus oli tööl käinud. Silvia oli külvanud nii kodus, koolis kui haiglas ja see ei olnud hukka külvatud.

Kord nad tulevad võitlusväljalt üks kui teine, toetudes sama Õnnistegija käele, kes kord oli päästnud Silvia ja kandnud ta päikesemaale.

P. Sink.

Omapärane inglisoõnum.

Raskesti haige vana naine lamab oma armetul voodil. Ta oli väga vaene ja ta seljaga seisis kurb elu. Aastate kestel ei olnud ta enam vahet teinud „minu“ ja „sinu“ vahel ning selle tõttu mõndagi omandanud, kuigi südametunnistus märkusi tegi. Kuid ka teisel alal oli ta elanud kõlbmatult ja mis oli sellepärast loomulikum kui see, et ta ikka vaesemaks ja mahajäetumaks muutus.

Praegu ei piinanud teda mitte ainult ihulikud valud, vaid ta üksildases olekus kerkisid ta silmade ette ta arvutud üleastumised ja kogu ta pika elu kõlvatus ilmnes talle. Sealt ei saanud enam midagi muuta, midagi tagasi võtta, midagi heaks teha. See oli tõepoolest kohutav olukord! Jälitud oma ärganud südametunnitusest, piinatud ööseti õudseist patipiltidest ning kohtumõistvast Jumalast, viskas ta rahutult oma asemel. Ta õhkas ja oigas. Ta vaene, noor tütar oli ehmunud sellest. Ta ei teadnud, mida öelda oma emale, või kui l. s. teda aidata. Lõpuks vaene laps, nähes, kuidas ema vaevad ikka suuremaks läksid, ei teadnud muud paremat nõu, kui jooksis õpetaja juurde. Läbi lume ja külma tuule ruttas ta oma armetus riietuses õpetaja maja poole, hirm tiivus-

tas ta samme ja ahastus pani unustama tuule ning külma. Värisedes külmast ja kahvatuna nälgimisest, palus ta vaimulikku, kas see mitte ei tuleks vaatama ta ema, kes on väga haige, oiates valust ja ahastusest.

„Oota üks natuke, ma tulen sinuga kaasa,“ ütles ta tüdrukule. Jõudes pärale nägi ta kirjeldamatut viletsust. Jumala hirm oli pitsatina vajutatud haige näole, sügav ahastus peegeldus ta näojoontes ning rahutult pöörlesid silmad siia ja sinna. Õpetaja teadis, kes ta ees seisab, ta teadis ta elu ja sellepärast kõneles ta sellest, kes kord kogu maailma pattude eest end ohverdas ja kes ka tema üleastumiste eest on surnud, et armu võimaldada ja seda tema legi pakub. Naine kuulas ja kuulas, kuid ahastus ei kadunud ja kuigi ta selles õudses pimeduses, milles ta viibis, ühe lootusesädemekes märkas, siis seisid ta patud ikkagi nagu hiiglased ta ees. Peale palvetamist lahkus õpetaja. Hurtsiku ligidal ta nägi hulga poisse, kes end uisutamiseга lõbustasid, üksteist tõugates ja vallatust tehes nädalalise koolipinkides istumise järele. Oli palju kisa ja lärmi.

„Poisid,“ ütles õpetaja poolvajult, „seal sees on üks naine suremas, ärge lärmitsege nii valjusti!“ Nii pea kui ta suremisest rääkis, vaikis kisa. Vaikselts siirdusid nad sealt kaugemasse paika, et seal oma lõbustust jätkata.

„Kuule,“ küsis üks poistest, „kes elab seal?“ „Proua N.“, vastas teine. „Mis?“ hüüatas kolmas sellepeale. — „N., see paha naine?“ — „Jah, just tema.“ — „Soo, kas ta on siis sure-

mas?“ algas esimene. „Siis ei pääse ta ju ka taevasse!“

Nende mõlemate poiste juures seisis kaks venda, Albert ja Rudolf, ühe vaga ema pojad, kes igapäev neile Jumala Sõna luges ja palus. Nad olid kuulnud, kuidas Jeesus patuseid vastu võtab ja kedagi välja ei lükka, kuid kumbki ei vanem, Albert, ega ka noorem vend Rudolf ei olnud seda ise oma südames läbi elanud. Ilma teiste jutusse segamata ütles Albert Rudolfile: „Vististi on see naine väga kurb.“ Rudolf arvas: „Kui ma teaksin, mis sellele naisele öelda, siis läheksin ma ja näitaksin talle tee, mis taevasse viib.“ Albert arvas: „Meie võime ju sisse astuda ja vaadata, kuidas temaga on.“

Mõlemad poisid eraldusid teistest ja ruttasid hurtsiku poole. Peagi olid nad seal. Maja uks oli veidi praokile. „Mis tahame meie õieti öelda?“ algas Rudolf. „Ma ei tea seda,“ vastas Albert. „Ma juba peaaegu kahetsen, et siia tulime, ja ei oska midagi öelda. Aga tead, mis, ütle sa see salm üles, mille sa jõuluks õpid.“

Harjunud oma vanema venna sõna kuulma, võttis Rudolf julgust. Vaikselt pugesis nad tупpa, sest surija ees nad olid kartlikud.

„Vaene, patune naine! Kristus Jeesus on maailma tulnud patuseid õndsaks tegema!“ Ja kohe, nagu oleks need väljaöeldud sõnad andnud uut julgust ja jõudu, kordas ta kõvemini ja selgemini: „Kristus Jeesus on maailma tulnud patuseid õndsaks tegema.“

Naine liigutas end voodis, sündis naging, mis ehmatas poisse ja tasa lipsasid nad uksest väl-

ja ning jooksid kogu jõudu kokku võttes minema.

Järgmisel päeval tuli jälle õpetaja. Vaese naise olukord oli raske koormana vajunud ta südamele. Kuid, kui üllatatud oli ta, leides selle päris muutunud olevat: ta hingeahastus oli täielikult nagu ära pühitud ja kogu ta väljanägemine oli teissugune.

„Kuidas läheb?“ küsis ta haigelt.

„Oh, mul läheb väga hästi, mõtelge vaid, härra õpetaja, üks ingel tuli ja sellest silmapilgust peale, kui ma tema sõna kuulsin, on mu patukoorem ära, ja ma tean päris kindlasti, et Jeesus mu vastu võtab!“

„Mis ütlesite teie, et ingel tuli?“

„Jaa, jaa, päris kindlasti, üks ingel tuli!“

„Teie eksite, armas proua, sellest ajast peale, kui inglid Issanda Jeesuse sündimist kuulutasid, ei tule nad enam heade sõnumitega meie juurde; sest Jeesus on ilmunud, maailma patud lepitanud ning peale tema ülestõusmise, taevaminemise ja Püha Vaimu väljavalamise ei ole inglitel sõnakuulutamises midagi enam teha.“

„Näinud ma teda küll ei ole, aga ma kuulsin teda!“

„Mis teie siis kuulsite?“ Seal jutustas naine: „Ma lamasin põrguahastuses oma asemel, mu patud piinasid mind, ma ei teadnud mingit väljapääsu ja tundsin end nii kõlvatuna, päris äraheidetuna, ja kuna ma nii ahastasin, kuulsin ma ühte õrna armast häält: „Vaene patune naine, Kristus Jeesus on maailma tulnud patuseid õndsaks tegema!“ Ja kui ma vae-

valt oma kõrvu uskusin, kuulsin ma teist kor-
da veel selgemini ja need olid samad sõnad.
Seal vuli valgus mu hinge, ma võisin uskuda:
Patuseid tahab Jeesus õndsaks teha, patuseid,
ja just niisuguseid patuseid nagu mina olen!
Minu patukoorem kadus, kiitus ja tänu Issan-
dale, et ta on mind vastu võtnud, ja üks ingel
on seda mulle öelnud.“

Õpetaja võis vastu väita, kuidas oskas, kuid
naine jäi kindlaks omas veendes. Kuid üks
õnnis muutus oli siiski ta juures sündinud.
Selle eest tänas õpetaja südamest Issandat ja
palus seltsis naisega.

Varsti peale seda jutustas ta usuõpetuse-
tunnis poistele, kuidas keegi proua kindlasti
uskus ta olevat läbi elanud, et üks ingel oli
tulnud ja talle öelnud, et Jeesus tulnud on pa-
tuseid õndsaks tegema. Mõlema poisi, Alberti ja
Rudolfi, näost oli näha, et nad sellest tead-
sid ja nad jutustasid lapselikult ja lihtsalt,
kuidas see oli sündinud.

Mõne päeva pärast võis naine koju minna
ja jõule juba taevas pidada. Ingel ei olnud
küll taevast tulnud, kuid üks ingel oli see
siiski olnud — üks Jumalast läkitatud saadik,
kes lootusriikka rahuõnnumi oli võinud hüü-
da surevale nii, et selle tulemusena kohe tae-
vane valgus hakkas särama ühes pimedas
hinges.

Päästmine ookeani voogudes.

Alanud sõda ei külva surma mitte ainult maal, vaid ka õhus ja merel. Kümneid laevu on põhja lastud, sajad inimesed on hukkunud veevoogudes. Kuigi paljusid on päästetud teiste laevade poolt, siiski on meri oma saagiks saanud hulkasid. Kes oskaks kirjeldada seda meeleheidet ja ahastavat heitlust surmaga — kaugel kodust, omastest ja kõigist, kes südamele ligidased. Kõige kohutavam on nende seisukord, kelle hinges ei ole lepituse rahu, kelle vahekord Jumalaga ei ole korda seatud ja niimoodi peavad surmale silma vaatama. Hoopis teine on inimese seisukord, kes kord patusena tulnud Issanda juurde ja päästmist leidnud.

Nüüdsed laevade hukkumised toovad meile meelde „Titanicu“ traagilise saatus.

Hamiltonis, Kanadas, ühel suurel tunnis-
tuskoosolekul, tõusis üles keegi mees ja jutus-
tas oma pöördumisest järgmist:

„Olen üks neist, kes aastal 1912 läksid Ing-
lismaalt Ameerikasse „Titanicuga“, mis nagu
mäletate, tormas sellel esimesel merireisil vas-
tu jäämäge ja vajus põhja, kusjuures tuhan-
deid inimesi hukkus Atlandi voogudes. Olin
sel ajal päris ilmameelne ja pealiskaudne ini-
mene. Samasugune oli mu seisukord ka sellel
koledal õnnetusööl. Mäletan, kuidas leidsin end
äkki külmades ookeani lainetes võitlemas sur-
maga paljude teiste meeleheitlikkude surma-
kandidaatidega. Viimaks sain kinni haarata
mingist asjast, mis hädavaevalt aitas mu pead
hoida veepinnal. Uppujate hüüded täitsid õhu
ja vapustasid minugi hinge.

Natukese aja pärast nägin ühte meest, kes
ujus minu poole.

„Kas oled sa päästetud?“ hüüdis ta mulle.

„Ei, seda ei ole,“ sain hädavaevalt vastata.

„Usu Issanda Jeesuse Kristuse sisse ja ta
päästab su,“ hüüdis mees mulle.

Samal hetkel viskas laine meid kaugele
üksteisest. Kuid äkki kuulsin jälle ta häält
oma ligiduses.

„Kas oled sa päästetud?“ hüüdis ta mulle.

„Ei, ma kardan, et ei ole.“

„Siis pole sul muud vaja, kui et paned kogu
oma lootuse Issandale Jeesusele Kristusele ja
saad päästetud.“

Jälle paiskasid lained meid kaugele üks-
teisest.

Kuulsin, kuidas see mees hüüdis teistelegi, et nad peavad uskuma Issandasse Jeesusesse Kristusse ja andma iseend täiesti Temale. Hakkasin hüüdma Issanda poole, et ta ei laseks mind igavesti hukkuda, vaid päästaks mu hinge enne, kui suren. Ja Issand kuulis mu appihüüdeid. Ta lisas mulle veel armuaega, andis mulle võimaluse pääseda äkilisest surmast päästmatuna, ja siin ma nüüd olen tunnistasmas teile, et ta haaras minust kinni Atlandi külmades voogudes nii, et mu hing sai päästetud.

Viimane, mida veel märkasin sellest mehest, oli ta hüüd just enne, kui ta vajus laineisse: „Nüüd ma hakkan vajuma! Ei, vastupidi, nüüd tõuseb mu hing üles Jumala trooni juure!“ Ja nii üteldes ta vajuski.

See hingedevoõtja oli John Harper Londonist, mees, kes oli viimase silmapilguni truu oma kutsele, mille oli Issandalt saanud.

Ole sinagi truu — surmani, kui oled Issanda oma. Kui aga veel mitte — anna end temale enne, kui surmajõelained su neelavad. Ja see võib äkki tulla, ootamatult kui „Titanic'u“ hukkumine.

Kui tänavu Tšiilit vapustas kohutav maaväring, kus kümneid tuhandeid inimesi surma sai, siis kirjutati selle kohta järgmist: „Sarnane suur ohvrite arv tuleb panna suurelt osalt selle arvele, et maaväring tabas inimesi öösel, kui kõik olid majades ja — magasid.“ Surma vikatimees tuli siis une pealt niitma inimesi. Selle maaväringu ajal oli ühes teatris ööeten-

dus ja teatrihoone langes kesk etenduse ajal kokku, mattes enda alla üle 300 inimese. Ainult mõni üksik pääses.

Kuhu läksid need inimesed, kes said lõigatud äkki siit elust, kesk maailma lõbustusi. Päästmata, Jumalata inimese igavene saatus on kole. Ei mingit valgust.

Valmista end ja lase end valmistada Jumala palge ette astumiseks. Oled sa kindel, et homme päev on veel sinu päev? Julged sa öösse astuda lepitamata südamega, hing päästmata? Oo, anna veel täna end Jeesusele. Lange ta ette ja palu talt armu ning andeksandmist, andes oma terve elu Temale. Siis oled sa saanud osaks parima elukindlustuse.

Jeesus Kristus tuli just selleks maailma, et patuseid päästa. Ta sündimine sõimes pani liikuma taevad ja samuti liiguvad taevad, kui patune pöördub. Ja hinges on jõul.

P. S.

